

RÈQUIEM PER A CÈLIA VIÑAS

Oh, Cèlia, asserenada o acubada d'amor.
Aquí ja estam tots entre quàssies molt verdes,
entre una piadosa humitat, molt parescuda
a la que deixa un noi fresquíssim, aspirant,
si passa per davant de les vidrieres
de casa nostra. I entela els vidres. I nosaltres
restam amb la boca oberta,
entelant la clara ombra assossegada,
i mirant, un moment,
com aquell alè damunt els vidres
es condensa, i queda brillant piadosament,
com llàgrimes clares d'uns ulls que no senten
el vol d'un mocador ni la seva misericòrdia de fil.

I mentre la piadosa humitat en els vidres
polsosa torna, de pols apassionada
que alcen carros carregats de verdor o de dones bellíssimes,
nosaltres pensam que el noi de colors rodadores
deu ésser ja per una clara floresta
o una plaça regada i molt verda,
com un borino ros, amb les ales desplegadas
entre una festa fresca i musical,
entre donzelles florides de llistes furioses,
de clares llistes, de llistes de selva viva,
i teles indianes sobre músculs vibrants
que duen pinyes i ananàs cap a aquell noi.
Cap a aquell noi que ignora, com nosaltres,
des de l'interior de la casa assossegada,
asseguts en les nostres humanes cadires de bova,
amb l'humaníssim tassó d'aigua damunt la taula
perquè encara hi ha set,

sentim el gust tristíssim d'aquella humitat,
i abocam la llum dels nostres ulls damunt un llibre,
que ens il·lumina el rostre i que té
la tendresa adorable d'un infant
que plora perquè s'ha despert remull a mitja nit...

Miram la humitat que tu vares deixar
com a llàgrimes penjades,
mentre la darrera claredat d'un cel fosc il·lumina
el nostre pit olorós,
i ressonen les estrelles
damunt l'aire que tenim en la boca
com un ganivet fresc,
mentre en les nostres mans un mocador de fil
imita la blancor d'una magnòlia plorada
i, obscurament, nosaltres posam unes flors grogues
davant les vidrieres entelades...

[1954]